

UZASADNIENIE

Powód A. J. pozwem, który wpłynął do tutejszego Sądu w dniu 21 sierpnia 2016 r., domagał się od pozwanej (...) sp. z o.o. w S. (obecnie (...) sp. z o.o. sp. k. w S.) odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę w wysokości 11.400 zł.

W uzasadnieniu swego stanowiska powód wywodził, iż mimo zawarcia z pozwaną spółką umowy cywilnoprawnej, w istocie strony łączyła umowa o pracę. Powód podkreślił, że posiadał swoje miejsce pracy w biurze spółki, wykonywał polecenia przełożonego P. Ż., a także realizował plany ustalane przez spółkę, co świadczy o stosunku podporządkowania. Odnośnie dokonanego rozwiązania umowy powód wskazał, iż nie dopuścił się żadnego czynu konkurencyjnego w stosunku do pozwanej spółki, co zarzucił mu działający w imieniu spółki (...), a nadto, że umowa uległa rozwiązaniu bez zachowania formy pisemnej.

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana spółka zaprzeczyła, by strony łączył stosunek pracy. Podkreśliła, iż powód sam decydował o czasie i sposobie organizacji pracy. Wskazała, iż choć ustalała plany sprzedażowe, to dotyczyły one jedynie olejów i produktów smarnych (a nie paliw) i wynikały z planów sprzedażowych nałożonych na nią przez kontrahenta (...) sp. z o.o., a nadto brak ich wykonania przekładał się jedynie na wysokość wynagrodzenia powoda. Pozwana spółka podniosła, że powód nie dostawał poleceń służbowych, a jedynie niewiążące sugestie służące potencjalnemu zwiększeniu efektywności sprzedaży. Odnośnie miejsca pracy spółka wskazała, że wszystkim 8 przedstawicielom handlowym zapewniała pomieszczenie wyposażone w 4 biurka, drukarkę i komputer z dostępem do Internetu. Powód nie był natomiast zobowiązany do świadczenia usług w tym pomieszczeniu. Pozwana spółka podkreśliła, iż nie wyznaczała powodowi czasu pracy, a nadto, że powód był w pełni świadomy jako osoba od 3 lat prowadząca działalność gospodarczą, jaką umowę zawiera i korzystał z tego prowadząc, podczas współpracy z pozwaną, nieograniczoną działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży towarów na rzecz podmiotów trzecich. Z ostrożności procesowej strona pozwana wskazała, że rozwiązanie umowy dokonano na piśmie (powód odmówił przyjęcia pisma), przyczyny wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy były prawdziwe, a z uwagi na okres współpracy, odszkodowanie ograniczałoby się do wynagrodzenia za okres 1 miesiąca.

Powód zobowiązany do ustosunkowania się do twierdzeń zawartych w odpowiedzi na pozew, pod rygorem przyjęcia, że ich nie kwestionuje, nie ustosunkował się do nich.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. J. od 13 lipca 2010 r. prowadzi działalność gospodarczą.

Bezsporne, a nadto dowód: wydruk z (...) k. 44;

W dniu 2 kwietnia 2013 r. między A. J. a (...) sp. z o.o. w S. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług przez przedstawiciela. W §1 umowy A. J. oświadczył, że prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo o działalności gospodarczej. Strony ustaliły, iż przedmiotem umowy jest pośredniczenie w kontaktach między klientami i potencjalnymi klientami spółki (§2 umowy). A. J. został zobowiązany m.in. do wyszukiwania klientów, dokonywania oceny ich zdolności płatniczej, przekazywania spółce wymaganych dokumentów, cotygodniowego rozliczania się ze spółką z wykonywania czynności objętych umową, przedstawiania na żądanie spółki pieniędzy i dokumentacji posiadanych w związku z wykonywaniem umowy, okresowego udziału w szkoleniach, powstrzymywania się od podejmowania wszelkiej działalności konkurencyjnej, świadczenia, bez pisemnej zgody spółki, usług na rzecz innych osób i podmiotów. Strony ustaliły, że A. J. decyduje we własnym zakresie o czasie i sposobie organizacji wykonywania obowiązków wynikających z umowy oraz wykonuje swoje obowiązki

działając z własnej inicjatywy, stosując się do zaleceń stawianych przez spółkę, a wynikających z umowy (§3 umowy). W §10 pkt 5 umowy wskazano, iż w sprawach w niej nieuregulowanych będą miały zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy zlecenia.

Zgodnie z Załącznikiem nr 1 do ww. umowy wynagrodzenie A. J. składało się z 2 części: wynagrodzenia stałego w kwocie 1.500 zł oraz części zmiennej płatnej za 1 miesiąc, ustalonej w oparciu o faktury sprzedaży zapłacone przez klientów oraz o marżę osiągniętą na sprzedaży produktów pomniejszoną o naliczony przez spółkę podatek akcyzowy i pomnożoną przez wskaźniki 0,10, 0,13 i 0,15 w zależności od realizacji planu sprzedaży. Strony ustaliły również, iż wypłata wynagrodzenia będzie następowała w terminie 3 dni od daty dostarczania rachunku lub faktury VAT. W myśl Załącznika nr 2 do umowy o świadczenie usług za czynności dokonywane w ramach umowy, a polegające na sprzedaży paliw, część zmienną wynagrodzenia za 1 miesiąc ustalono jako marżę osiągniętą na sprzedaży paliw w danym miesiącu x 5%.

Bezsporne, a nadto dowód umowa o świadczenie usług – k. 7-10, Załącznik nr 1 do umowy o świadczenie usług – k. 45-46, Załącznik nr 2 do umowy o świadczenie usług – k. 47;

Warunki współpracy ze spółką (...) ustalał z J. K. (1) – ówczesnym prokurentem spółki oraz kierownikiem działu sprzedaży i marketingu P. Ż..

Podczas rozmowy wstępnej A. J. nie wspominał J. K. (1) i P. Ż., że chciałby mieć zawartą umowę o pracę. Forma współpracy ze spółką nie miała dla niego znaczenia. Ogłoszenie o poszukiwaniu przez spółkę przedstawiciela handlowego, na które odpowiedział A. J., zawierało informację, iż spółka poszukuje osób prowadzących działalność gospodarczą.

A. J. został poinformowany, że rejon, w którym powinien się poruszać to obszar do Ś. oraz do P. (...) i R. w przeciwną stronę. Nie zakazano mu świadczenia usług na innym terenie. P. Ż. przekazał A. J. listę klientów obsługiwanych przez handlowca, którego współpraca ze spółką się zakończyła. Na liście znajdowało się około 50 klientów, z czego około 20 pozostawało aktywnych.

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania powoda – k. 139-142 w zw. z k. 193, zeznania J. K. (2) – k. 193-193a, zeznania świadka P. Ż. – k. 184-188;

Poza A. J. spółka współpracowała jeszcze z dwoma przedstawicielami handlowymi. Ze spółką łączyły ich analogiczne umowy jak umowa z A. J..

W oparciu o zawartą umowę spółka udzieliła A. J. pełnomocnictw do kontaktów z klientami, zawierania w jej imieniu umów, dostaw towarów i odbierania należności za dostarczony towar.

Współpracę z handlowcami koordynował kierownik działu sprzedaży i marketingu P. Ż.. Informował handlowców o możliwości skorzystania z promocji przez poszczególnych klientów po spełnieniu określonych warunków, przekazywał zmiany w cennikach, informacje o nowościach produktowych, sugerował jakim klientom mogą przedstawić ofertę, wyliczał marże na sprzedanych przez handlowców produktach.

A. J. otrzymał od spółki telefon służbowy i samochód służbowy (po dwóch miesiącach współpracy). Zdarzało się, że A. J., tak jak pozostali przedstawiciele, dostarczał do klientów sprzedawany towar, zarówno swój jak i pozostałych przedstawicieli handlowych (w spółce obowiązywały stałe trasy logistyczne, w ramach których dostarczała towar – jeżeli zamówienie nie zostało dostosowane do ustalonych tras, handlowcy sami dowozili towar). Dowóz towaru innych handlowców z reguły był poprzedzony telefonami P. Ż. lub J. K. (2) do przedstawicieli handlowych, którzy po ustaleniu, gdzie dany przedstawiciel się znajduje i czy będzie w stanie udzielić pomocy w dowiezieniu towaru, prosili go o pomoc. A. J. nie odmawiał takim prośbom. Prośby o dostarczenie towaru do A. J. zgłaszali też inni handlowcy. A. J. je spełniał, nie informując o tym P. Ż..

A. J. sam organizował sobie pracę. Nie miał ustalonych sztywnych godzin pracy. Nie był przez spółkę w żaden sposób rozliczany z czasu pracy. A. J. sam decydował o tym, jaką ilość klientów odwiedzi każdego dnia i jacy to będą klienci. Sam ustalał trasy na dany dzień. Nie ograniczał się do obszaru wskazanego podczas rozmowy wstępnej (jeździł np. na południe w kierunku G.).

W spółce obowiązywały plany sprzedaży ściśle związane z planami sprzedaży narzuconymi spółce przez jej kontrahenta spółkę (...) (za wykonanie planu ustalonego przez (...) spółka otrzymywała premie). Plany sprzedażowe były ustalone przez P. Ż. w styczniu każdego roku z podziałem na poszczególne miesiące. Plany dotyczyły wyłącznie produktów P. – marki P. wprowadzonej przez spółkę (...) oraz środków smarnych. Nie dotyczyły sprzedaży paliw, których powód sprzedawał więcej niż produktów objętych planem. Od stopnia realizacji planu, zgodnie z Załącznikiem nr 1 do umowy, zależała ruchoma część wynagrodzenia. A. J. nie wykonywał ustalanych przez P. Ż. planów.

Przez pierwsze trzy miesiące pracy A. J. przedkładał P. Ż. tygodniowe raporty z pracy, z których wynikało, jakiego klienta odwiedził i czy dokonał sprzedaży. Praktyka taka spowodowana była tym, iż w początkowym okresie współpracy z handlowcami przychody przez nich generowane są niższe od kosztów. Raporty składane przez handlowców potwierdzały przed organami podatkowymi poniesione koszty. Od chwili, gdy współpraca z handlowcem generowała dla spółki przychody, od handlowców nie wymagano sporządzania raportów.

Zdarzały się okresy, że A. J. pojawiał się w biurze spółki codziennie oraz okresy, że bywał w biurze raz na dwa czy trzy dni. A. J. przychodził do biura rozliczyć się z pieniędzy, czy zostawić faktury, czasem spotykał się z klientami. W biurze spółki znajduje się pomieszczenie przeznaczone dla handlowców. Są w nim cztery biurka i jeden komputer, na którym można sprawdzić stanu magazynowe, czy obsługiwać pocztę elektroniczną.

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka P. Ż. – k. 184-188, zeznania świadka A. K. – k. 188-189, częściowo zeznania powoda – k. 139-142 w zw. z k. 190-193, zeznania J. K. (3) – k. 193-193a, pełnomocnictwa – k. 48,49;

W związku ze świadczeniem usług na rzecz spółki (...) wystawił 53 faktury VAT wpisując jako tytuł płatności usługi pośrednictwa sprzedaży za poszczególne miesiące.

Bezsporne, a nadto dowód: faktury VAT – k. 52-103;

Podczas świadczenie usług na rzecz spółki, A. J. świadczył usługi na rzecz podmiotów trzecich, w tym (...) S.A., (...) sp. z o.o., (...) S.A., (...) S.A., Firmy Handlowo – Usługowej – (...), S.Pl. (...) sp. z o.o.

Bezsporne, a nadto dowód: zamówienia – k. 104-105, 106-107, faktury VAT – k. 108, 110, 111, 113, 115, 116, oferta – k. 109, WZ nr (...) – k. 112, zeznania powoda – k. 139-142 w zw. z k. 190-193;

Dodatkowo, podczas współpracy ze spółką, A. J. świadczył usługi polegające na sprzedaży oleju opałowego na rzecz (...) spółki jawnej w P.. M. P. w ww. okresie pełnił funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o. A. J. w tym samym czasie świadczył usługi na rzecz spółki jawnej oraz (...) sp. z o.o. Co miesiąc wystawiał spółce jawnej faktury opiewające na ustaloną kwotę prowizji od sprzedaży.

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania powoda – k. 139-142 w zw. z k. 190-193; zeznania J. K. (2) – k. 193-193a;

W dniu 6 sierpnia 2015 r. A. J. odmówił przyjęcia pisma rozwiązującego z nim umowę o świadczenie usług bez wypowiedzenia z uwagi na prowadzenie działalności konkurencyjnej polegające na sprzedaży w lipcu 2015 r. do klienta (...) oleju przekładniowego producenta T..

Wraz z ustaniem współpracy z w (...) sp. z o.o. ustała też współpraca A. J. ze spółką jawną.

Bezsporne, a nadto dowód: pismo z dnia 5 sierpnia 2015 r. – k. 50, faktura VAT nr (...) – k. 51, zeznania powoda – k. 139-142 w zw. z k. 190-193;

A. J. nie domagałby się ustalenia, że łączył do ze spółką stosunek pracy, gdyby do ustania współpracy doszło na warunkach, które by zaakceptował.

A. J. obecnie w dalszym ciągu prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której współpracuje m.in. ze spółką cywilną (...), która zajmuje się hurtową sprzedażą paliw.

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania powoda – k. 139-142 w zw. z k. 193;

W dniu 5 maja 2016 r. (...) sp. z o.o. w S. przekształciła się w spółkę komandytową o nazwie (...) sp. z o.o. spółka komandytowa.

Bezsporne, a nadto dowód: odpis KRS – k. 163-168;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, oparte na treści art. 56 § 1 k.p. i art. 58 k.p., okazało się niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 56 § 1 k.p. - pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

W myśl art. 58 k.p. - odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

Zasądzenie odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę jest, co oczywiste, uzależnione od istnienia stosunku pracy, która to okoliczność pozostawała między stronami sporna.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. W myśl zaś §1¹ ww. art. 22 k.p. zatrudnienie w warunkach określonych w §1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez stronę umowy. Od dnia 29 listopada 2002 r. obowiązuje również §1² art. 22, zgodnie z którym nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych w §1.

Przepis art. 22 k.p. nie wyklucza możliwości zawierania umów cywilnoprawnych w tych wszystkich przypadkach, gdy zgodne to jest z charakterem i celem świadczonej pracy. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 września 1998 r. (sygn. II UKN 229/98, OSNAPiUS 1999, nr 19, poz. 627) przepis art.22 k.p. nie stwarza domniemania prawnego umowy o pracę.

Fundamentalną zasadą prawa pracy, wyrażoną w art. 11 k.p., jest reguła, iż nawiązanie stosunku pracy wymaga zgodnego oświadczenia woli pracownika i pracodawcy o zamiarze zawarcia tego rodzaju umowy o pracę. O wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony (art.353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p.), przy czym - w myśl art. 65 §2 k.c. - w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownych brzmieniu. To rozłożenie akcentów oznacza, że argumenty językowe (gramatyczne, semantyczne) mają drugorzędne znaczenie i ustępują argumentom odnoszącym się do woli stron, ich zamiarów i celów.

Jak zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 września 1997 r. (sygn. I PKN 229/97, OSNAPiUS 1998/11/329) nie można zakładać, że strony mające pełną zdolność do czynności prawnych miały zamiar zawrzeć umowę o innej treści (umowę o pracę) niż tę, którą zawarły. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, iż

skutkami wynikającymi z określonego stosunku prawnego nie można manipulować koniunkturalnie i przyjmować tylko takie, które w danym momencie są najbardziej korzystne. Okoliczność, iż dla określonej osoby byłoby korzystniejsze zawarcie umowy o pracę niż umowy zlecenia, zwłaszcza jeżeli jej wola została wyrażona świadomie, a przy wykonywaniu pracy nie jest ona podporządkowana, nie może stanowić uznania, że nawiązano umowę o pracę (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 1998 r., II UKN 479/97, OSNAPiUS 1999/1/34).

Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, to na powódzie (jako osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c.) spoczywał obowiązek wykazania, iż strony zawarły umowę o pracę, a w razie braku takiego faktu, że istniejący w okresie spornym stosunek prawny zawierał elementy właściwe dla stosunku pracy.

W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie sprostał.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów wskazane w pierwszej części uzasadnienia, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron (z wyjątkiem faktury VAT nr (...), co jednak z uwagi na brak stosunku pracy między stronami nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy) oraz korespondujące ze sobą, w zakresie istotnym dla wydania orzeczenia, zeznania świadków P. Ż., A. K., prezesa spółki J. K. (2), a także częściowo zeznania samego powoda (o czym szerzej poniżej). Podstawy ustaleń faktycznych nie mogły stanowić natomiast zeznania świadków G. B., E. J. oraz P. G., albowiem osoby te nie miały żadnej wiedzy na temat charakteru współpracy między stronami procesu.

Stosunek pracy to więź prawna o charakterze dobrowolnym i trwałym, łącząca pracownika i pracodawcę, której treścią jest obowiązek osobistego wykonywania pracy określonego rodzaju przez pracownika, pod kierownictwem, na rzecz i na ryzyko pracodawcy oraz obowiązek pracodawcy zatrudnienia pracownika przy umówionej pracy i wypłacanie mu wynagrodzenia za pracę (tak m.in.: wyrok SA w Lublinie z 26 czerwca 1996, III APr 10/96, Apel.-Lub. 1997/2/10). W prawnym stosunku pracy następuje włączenie pracownika do działalności pracodawcy, podporządkowanie go regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy. Pracownik zobowiązuje się przy tym nie do wykonywania jakiegokolwiek konkretnego zadania, lecz do stałego wypełniania określonego rodzaju pracy związanej z określonym stanowiskiem pracy.

Podstawą cechą odróżniającą stosunek pracy od innych stosunków prawnych jest podporządkowanie pracownika pracodawcy.

Dla stwierdzenia, że w treści stosunku prawnego występuje cecha podporządkowania z reguły wskazuje się na takie elementy jak: określony czas pracy i określone miejsce wykonywania czynności, podpisywanie list obecności, podporządkowanie pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy, a także obowiązek przestrzegania norm pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1979r., II URN 19/79, N. Prawo Nr (...)), wykonywanie pracy zmianowej, stała dyspozycyjność oraz dokładna realizacja powierzonego zadania (tak w wyroku z dnia 11 września 1997r., II UKN 232/97, OSNAPiUS Nr 13/1998, poz. 407, w wyroku z dnia 22 grudnia 1998r., I PKN 517/98 OSNAPiUS Nr 4/2000, poz. 138).

Jak wynika ze zgodnych zeznań świadków P. Ż., A. K., obecnego prezesa spółki J. K. (2), a częściowo także z zeznań samego powoda, powód samodzielnie organizował sobie pracę. Poza sporem pozostaje, iż spółka nie wymagała od powoda świadczenia pracy w określonych godzinach, ani w określonych lokalizacjach (nie ustalała mu tras). Twierdzeń powoda o konieczności odwiedzania każdego dnia konkretnej liczby klientów (powód zeznał, iż było to od 7 do 12 klientów – dokładnie nie pamięta) oraz o przybywaniu do biura codziennie w godzinach od 7:30 do 7:40 nie potwierdził żaden z przesłuchiwanych w sprawie świadków. Wręcz przeciwnie – z korespondujących ze sobą zeznań P. Ż., A. K. i J. K. (2) wynika, iż powodowi nie narzucono liczby klientów, którą musiał odwiedzić, a nadto, iż powód nie przychodził do biura codziennie oraz nie pojawiał się w nim o ściśle określonych godzinach. Nie sposób zatem mówić o pracowniczym podporządkowaniu powoda. Stanowiska tego nie może zmienić fakt składania przez powoda przez pierwsze trzy miesiące zatrudnienia tygodniowych raportów z pracy. Cel składania raportów wyjaśnił w swoich zeznaniach J. K. (2) powołując się na dokumentowanie kosztów dla celów podatkowych. Bezsporne jest przy tym, iż spółka w istocie po upływie 3 miesięcy współpracy nie wymagała od powoda ich składania. Wykonanie ustalonych

planów umożliwiło powodowi dodatkową gratyfikację oraz było związane z planami narzucanymi stronie pozwanej przez kontrahenta spółkę (...). Brak ich wykonania nie był traktowany jako niewywiązywanie się przez powoda z jego obowiązków.

Poza sporem pozostaje, iż podczas współpracy z pozwaną spółką powód, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, współpracował z podmiotami trzecimi i to w tym samym czasie, w którym wykonywał usługi na rzecz pozwanej spółki, co dobitnie zaprzecza wymaganemu w ramach stosunku pracy podporządkowaniu. Powód prowadzi działalność gospodarczą od 6 lat i jak sam zeznał, gdyby nie sposób zakończenia współpracy, to nie domagałby się ustalenia, że współpraca ta nosiła znamiona stosunku pracy, co wyraźnie wskazuje na intencję skorzystania z uprawnień przysługujących pracownikowi w razie rozwiązania umowy o pracę, a zatem na niedopuszczalne koniunkturalne manipulowanie skutkami zawartego stosunku prawnego.

Mając zatem na względzie z jednej strony brak zgodnej woli obu stron co do zawarcia umowy o pracę (a w istocie również brak woli powoda w tym zakresie), z drugiej zaś brak w stosunku prawnym łączącym strony cech umożliwiających zakwalifikowanie łączącego strony stosunku prawnego jako stosunku pracy, Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, którego był uzależniony od istnienia między stronami stosunku pracy. Brak stosunku pracy skutkowało przy tym brakiem konieczności (a także możliwości) oceny zasadności rozwiązania przez strony łączącej je umowy cywilnoprawnej.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na treści art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w związku z przedmiotem żądania wynosiło 180 zł zgodnie z treścią §11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 sierpnia 2015 r. W tym miejscu należy również przytoczyć uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt I PZP 6/10, mającą moc zasady prawnej, w której stwierdzono, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata (a zatem także radcy prawnego) z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 §1 w zw. z art. 58 k.p. stanowi stawka minimalna określona w §12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (odpowiednio stawka ustalona w §11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

3. (...)

17 października 2016 r.